№ 15. ԱԳՓԻԼ 17. 1873 ԱԳՓԻԼ 17. № 15.

ՀԱՅԿԱԿԱՆ ՍՊԱՐԱՊԻՆ

ՀՐԱՏԱՐԱԿՎՈՒՄ Է ՏԱՐԵԿԱՆ 9—12 ԹՎԱԿԱՆ

Ընդունվում են բաժանորդագրություններ և ու՛ր Թատերական խանութում,

Օտարազգի նամակներ ուղարկել հետևյալ հասցեով՝

Տպագրվում է ամեն կիրակի։

Ընդունվում են բաժանորդագրություններ և ամեն տեղ։ Գինը տարեկան 5 ռուբլի, կէս տարվան 3 ռուբլի։

Ցարեկան 5 ռուբլի, կէս տարվան 3 ռուբլի։

Ընդունվում են բաժանորդագրություններ և ամեն տեղ։ Գինը տարեկան 5 ռուբլի, կէս տարվան 3 ռուբլի։

ՊՈՂՈՍ ՀԱՅՐԵՆԻՔԻ ՄԱՍԻՆ

Ա. Խաչ.

Ներիսյանում ե ծնողքով ապրում մի աղջիկ, որի անունն է Սիրանույշ։ Սիրանույշը տասնվեց տարեկան է, գեղեցիկ է, ինչպես վարդ, և ամեն մարդ սիրում է նրան։ Սիրանույշի հայրը մահացել է, երբ նա դեռ փոքրիկ երեխա է եղել, և նրա մայրը՝ Աստղիկ անունով, մեծ դժվարությամբ է պահպանում իր աղջկան։ Աստղիկը ամեն առավոտ գնում է ջրհորից ջուր բերելու, և Սիրանույշը միշտ ուղեկցում է նրան։ Ջրհորը գտնվում է գյուղի ծայրին, մի մեծ ծառի տակ։ Այդ ծառի ստվերում միշտ հավաքվում են գյուղի աղջիկները, և Սիրանույշը նրանց հետ խաղում է։

Մի օր, երբ Սիրանույշը ջրհորի մոտ էր, նրան մոտեցավ մի երիտասարդ, որի անունը Վահան էր։ Վահանը ուսանող էր և գյուղ էր եկել ամառվա արձակուրդին։ Նա հարցրեց Սիրանույշից, թե ինչպես է ապրում գյուղում, և Սիրանույշը պատասխանեց, որ շատ լավ է ապրում, որովհետև ունի մայր, ընկերներ և սիրելի ծառ։ Վահանը ժպտաց և ասաց, որ ինքն էլ է սիրում ծառերը։

Այդ օրվանից Վահանը ամեն առավոտ գալիս էր ջրհորի մոտ, և նրանք միասին էին ջուր բերում։ Աստղիկը նկատեց, որ Վահանը լավ տղա է, և թույլ տվեց նրան օգնել իրենց։ Վահանը պատմում էր Սիրանույշին քաղաքի մասին, որտեղ նա սովորում էր, և Սիրանույշը հետաքրքրությամբ լսում էր։

Ամառը անցավ արագ, և Վահանը պետք է վերադառնար քաղաք։ Նա խոստացավ գրել Սիրանույշին, և իրոք, նա ամեն շաբաթ նամակներ էր ուղարկում։ Սիրանույշը սկսեց սովորել կարդալ և գրել, որպեսզի կարողանա պատասխանել Վահանին։

Երբ Վահանը նորից եկավ գյուղ, նա տեսավ, որ Սիրանույշը մեծացել է և դարձել է գեղեցիկ աղջիկ։ Նրանց սերը ավելի խորացավ, և նրանք որոշեցին ամուսնանալ, երբ Սիրանույշը տասնութ տարեկան լրանա։

Ամառվա վերջին օրը Վահանը նվիրեց Սիրանույշին մի փոքրիկ ոսկե խաչ, որը նրա մայրն էր նրան տվել։ Սիրանույշը խոստացավ միշտ կրել այդ խաչը և երբեք չհանել։

Ամառը անցավ, և Վահանը վերադարձավ քաղաք, բայց նրանց սերը մնաց անփոփոխ։

ՎԱՂՆԵՑԻ ԿՈՒՄԸՂ

Տե՛ս վաղը

— Ես ուզում եմ, որ դուք ինձ ասեք, թե ինչ է ձեր կարծիքով ամենամեծ ուրախությունը աշխարհում,— ասաց Վահանը՝ նայելով Սիրանույշի աչքերի մեջ։

Սիրանույշը մտածեց մի պահ և պատասխանեց.

— Ես կարծում եմ, որ ամենամեծ ուրախությունը այն է, երբ դու սիրում ես մեկին, և նա էլ քեզ է սիրում։

Վահանը ժպտաց և ասաց.

— Դուք շատ ճիշտ եք ասում, Սիրանույշ։ Ես էլ կարծում եմ նույնը։

Նրանք երկար ժամանակ նայում էին միմյանց աչքերի մեջ, և նրանց սրտերը լցվում էին անսահման երջանկությամբ։

Հանկարծ Սիրանույշը հիշեց, որ ժամանակն է տուն գնալ, և նա շտապեց դեպի ջրհորը։ Վահանը հետևեց նրան և օգնեց նրան ջուրը քաշել։

Երբ նրանք վերադարձան գյուղ, արդեն մութ էր։ Աստղիկը սպասում էր նրանց դռան մոտ և շատ անհանգստացած էր։ Նա հարցրեց, թե ինչու են այդքան ուշացել, և Սիրանույշը պատմեց մայրիկին ամեն ինչ։

Աստղիկը ժպտաց և ասաց, որ ինքն էլ է եղել երիտասարդ և գիտի, թե ինչ է սերը։ Նա հրավիրեց Վահանին ներս գալ և ընթրել իրենց հետ։

Այդ երեկո նրանք երկար զրուցեցին, և Աստղիկը պատմեց իր կյանքի պատմությունը։ Նա ասաց, որ իր ամուսինը՝ Սիրանույշի հայրը, շատ բարի մարդ էր, և որ նա շատ է կարոտում նրան։

Վահանը մնաց գիշերելու, և նա քնեց մի փոքրիկ սենյակում, որտեղ նախկինում ապրում էր Սիրանույշի հայրը։ Նա երազում տեսավ իր սիրելի աղջկան, և նրա երազները շատ քաղցր էին։

Առավոտյան Վահանը հրաժեշտ տվեց Սիրանույշին և Աստղիկին և գնաց քաղաք։ Նա խոստացավ շուտով վերադառնալ և նորից տեսնել իր սիրելիներին։

Սիրանույշը ուղեկցեց նրան մինչև գյուղի ծայրը և երկար նայեց նրա հետևից, մինչև որ նա անհետացավ հեռվում։ Նա գիտեր, որ Վահանը կվերադառնա, և սպասում էր այդ օրվան։

Այդ օրվանից Սիրանույշի կյանքը փոխվեց։ Նա ամեն առավոտ նայում էր ճանապարհին, սպասելով Վահանի նամակին կամ նրա վերադարձին։ Նա սկսեց ավելի լավ սովորել, որպեսզի Վահանը հպարտանա իր սիրելի աղջկա վրա։

Աստղիկը տեսնում էր, թե ինչպես է փոխվում աղջկա տրամադրությունը, և ուրախանում էր նրա երջանկության համար։ Նա հաճախ էր հիշում իր երիտասարդությունը և պատմում Սիրանույշին իր հին սիրո պատմությունը։

Ամառը վերջացավ, և աշունը եկավ իր ոսկեգույն գույներով։ Ծառերի տերևները դեղնեցին և սկսեցին թափվել, բայց Սիրանույշի սերը միայն ավելի ուժեղացավ։

Մի օր, երբ Սիրանույշը ջրհորի մոտ էր, նա տեսավ, որ Վահանը գալիս է ձիով։ Նա վազեց նրան դիմավորելու, և Վահանը ցատկեց ձիուց և գրկեց նրան։

Վահանը ասաց, որ ավարտել է ուսումը և որոշել է մնալ գյուղում։ Նա ուզում էր աշխատել դպրոցում որպես ուսուցիչ, որպեսզի միշտ կարողանա տեսնել Սիրանույշին։

Սիրանույշը շատ ուրախացավ այդ լուրից և համբուրեց Վահանին։ Նա գիտեր, որ հիմա նրանց կյանքը միայն լավ կլինի։

Ամառվա 28-ին

ՎԱՂՆԵՑԻ ԿՈՒՄԸՂ

Տե՛ս վաղը

Ամառվա 16-ը մի ուրիշ տեսակ էր։ Ամեն ինչ ուրիշ էր թվում։ Ես ինքս էլ ուրիշ էի։ Ես ինձ զգում էի ինչպես մի ծաղիկ, որ հենց նոր է բացվել։ Ես ուզում էի ամբողջ աշխարհին ասել, որ ես սիրում եմ։ Ես ուզում էի, որ ամբողջ աշխարհը իմանա, որ ես երջանիկ եմ։

Ես գնացի Վահանի մոտ։ Նա ինձ տեսավ և ժպտաց։ Նա ինձ ասաց, որ ես գեղեցիկ եմ։ Ես ասացի, որ ինքն էլ է գեղեցիկ։ Նա ասաց, որ ես ավելի գեղեցիկ եմ։ Ես ասացի, որ ինքն է ավելի

ЧАСТЬ НЕОФИЦІАЛЬНАЯ

ОБЩЕСТВЕННОЕ ЕКОНОМИЧЕСКОЕ ОБЩЕСТВО ГАЗЕТА

ДЕЙСТВІЯ 1874 Г.

Ст. 1-ой Закона 1874 г. Общество имѣетъ своимъ предметомъ [illegible] [illegible] [illegible]